

БЕРЛИНАЛЕ 2020
МАРИНА АПОСТОЛОВА
Изгряваща звезда

Internationale
Filmfestspiele
Berlin

■ Люгмила Дякова

INTERVIEW

► Програмата „Европейски изгряващи звезди“ е част от Берлинския международен филмов фестивал и има за цел млади актьори, които са направили първите си стъпки в киното на родните си страни, да бъдат видени, оценени и подкрепени за изяви на европейско ниво. Няколко са спонсорите на програмата, но основни сред тях са: „Творческа Европа“ – Програма Медиа и Немско-китайската културна фондация. От своето основаване преди двадесет и три години до сега в програмата „Изгряващи звезди“ са представени 312 участници. Петчленно международно жури избира сред номинираните от националните филмови институции актьори, които да бъдат наградени като „Изгряващи звезди“ и да бъдат представени на този форум. В журито тази година участва актрисата Весела Казакова – режисьор и продуцент, която беше първият ни участник в програмата. В едно от следващите издания на „Изгряващи звезди“ беше включен и актьорът Иван Бърнев, а Мартина

Апостолова бе нашият представител на 70-тото юбилейно Берлинале заедно с още девет млади актьори от Дания, Естония, Франция, Грузия, Германия, Нидерландия, Полша, Португалия и Швейцария.

Още в късометражния филм на Слава Дойчева „Брак“ Мартина Апостолова направи силно впечатление, но истинско признание ѝ донесе ролята на Ирина в едноименния филм на Надежда Косева. Освен „Златна роза“ за най-добра актриса от Националния фестивал във Варна тя е удостоена с награди за най-добра актриса и на фестивалите във Варшава, Хонконг, Тбилиси, Тирана, Котбус. Мартина има впечатляваща, необичайна визия, завладяващо излъчване и покорява публиката с дълбочината, нюансираността и зрелостта на своето изпълнение. А участието ѝ в програмата „Европейски изгряващи звезди“ е повод за нашата среща.

Бяхте ли изненадана от избора Ви за програ-

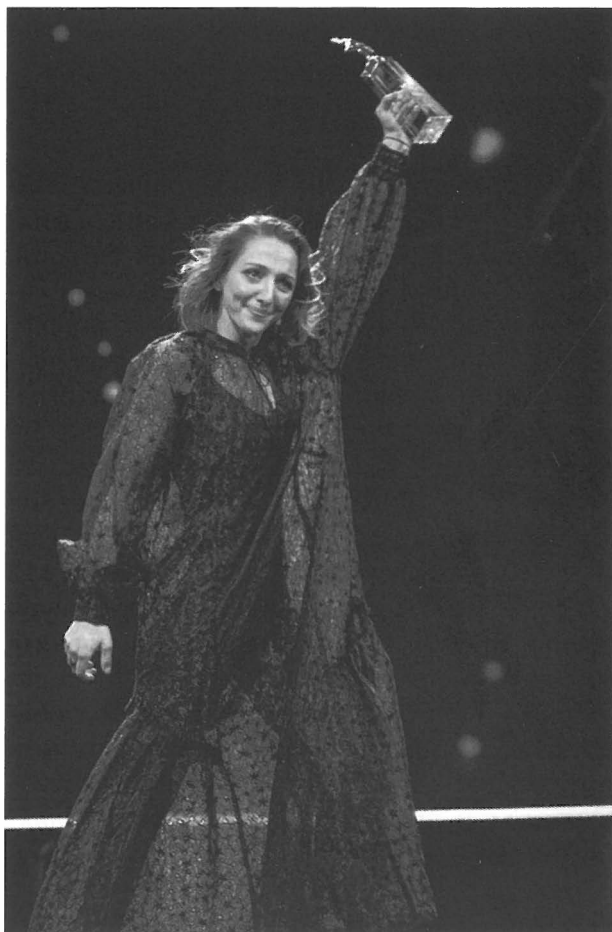
мата „Европейски изгряващи звезди“ на 70-тото юбилейно Берлинале, или след наградите с „Ирина“ за най-добра актриса на няколко авторитетни фестивала очаквахте да сте сред десетте избрани изгряващи европейски звезди?

И в най-смелите си мечти не съм си представяла, че някога ще бъда сред десетте избрани актьори. Да, когато пуснахме кандидатурата, разбира се, че в мен се роди една надежда, която редовно бе потискана от черногледството ми, но си мислех, че дори фактът, че имам право да пусна документи, да чуят за мен, да изгледат работата ми, беше достатъчен. Както и не съм очаквала нито една от спечелените досега награди. Аз съм от артистите, които работят за процеса, а не мислят за крайния резултат и последствията. Може би е безотговорно, но за мен това върши работа и ме държи на земята.

Как се чувствате сред младите си колеги в Берлин? От срещата с пресата, на която при-

съствах, останах с впечатление, че сте станали близки приятели, че имате сродни виждания за актьорската професия, за киното, за съвременния свят.

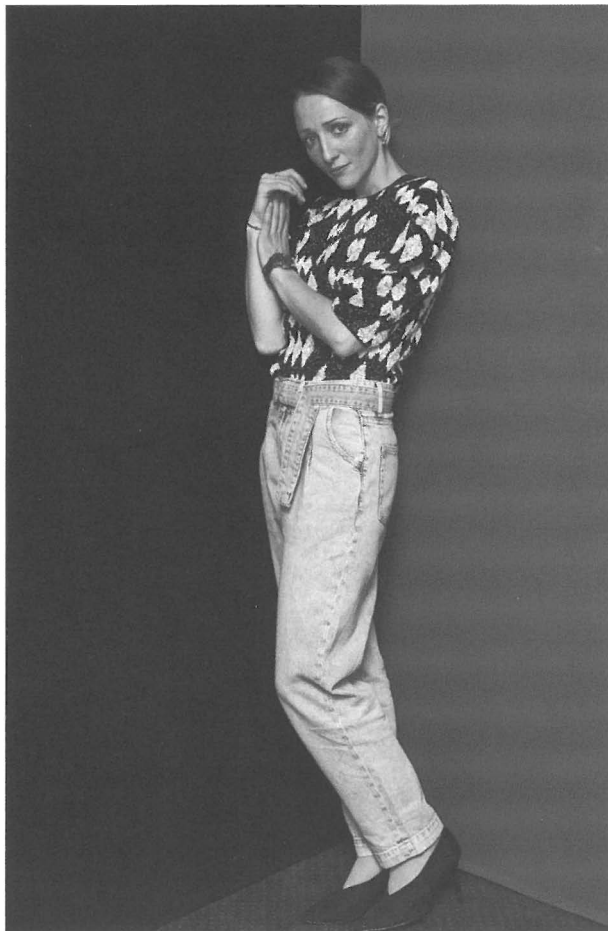
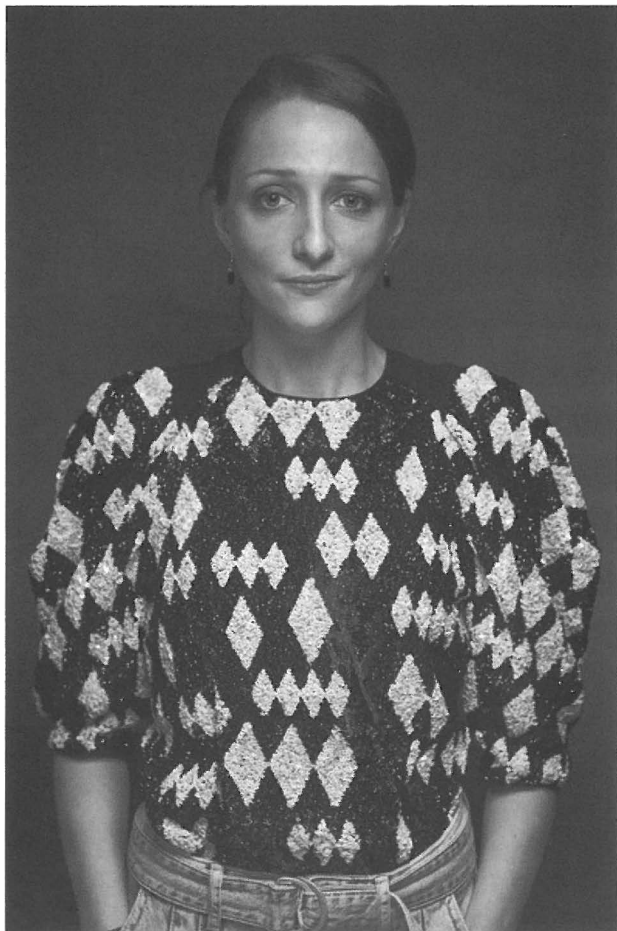
Да, точно това се случи. Във всеки един от нас открихме нов приятел, съмишленик, което за мен беше неочаквано. Културите ни са толкова различни, възрастите ни също, езиците..., но се оказа, че вижданията ни за изкуството са много сходни. Осем от десетимата сме театрални актьори, един танцьор и един с опит само в киното, който в момента учи актьорство за драматичен театър. Гражданските ни позиции също бяха сходни, будни. Споделихме помежду си, че след като сме изгледали филмите на другите, всеки един от нас си е задал въпроса „Какво ще правя аз там с тези великолепни актьори?“. След това се смяхме, защото наистина всеки се беше усъмнил в присъствието си. Имаше изключително високо професионално мнение за останалите и съответно уважение. Когато се

срещнахме за първи път, се прегръщаме и целувахме – сякаш се познаваме. Впоследствие си дадох сметка, че това не беше от куртоазия. Както е модерно да се казва – „вибрирахме на една честота“. Бяхме наясно, че реално погледнато, ние не сме конкуренти, напротив – партньори сме. Организаторите и кастинг директорите, с които се срещнахме, споделиха същото накрая – че сме най-силната и сплотена група досега, освен че сме толкова различни и силни като актьори. Приятно ми е, че бях поставена под общ знаменател с такива таланти.

Разкажете как премина работата Ви през тези няколко дни, защото освен заразителната еуфорична атмосфера, която ви обграждаше, става дума за работа – напрегната и отговорна. Презентации и дискусии с пресата, социални контакти, срещи с водещи имена от световната филмова индустрия: директори на кастинг агенции, продуценти, режисьори.

Да, целият престой беше свързан с непрестанна работа – по всяко време на денонощието. Изискваше се една свръх концентрация и адекватност на ума и тялото. Да можеш във всеки един момент да откликнеш на молба за среща, интервю, разговор и да знаеш какво да говориш и как да се представиш. Дори как да изглеждаш. Защото в крайна сметка и това е важно. Особено тежък беше денят, в който имахме т.нар. скоростно срещане с кастинг директорите. Един-найсет маси с по шест-седем кастинг директори (режисьори) и десет минути за всяка маса. Още на третата маса забравяш какво си казал и дали не си го казал на предходната маса. Но се свиква, стягаш се, казваш си, че сега е моментът и се окопитваш. След това имахме срещи очи в очи, ако някой от директорите пожелае. Журито се постара да ни подготви много добре за тези срещи. През цялото време бяха с нас. Грижеха се за нас и им пукаше – да си свършим работата и да е успешен престоят ни, защото това щеше

да означава, че техният избор е бил правилен и успешен. Както за журито, така и за организаторите. Денят с представянето пред пресата също беше интересен – динамичен, странен, неприличен за мен. Първо имаше пресконференция пред всички медии – радио, телевизия, преса, електронни медии (Вие самата бяхте там и знаете за какво говоря). След пресконференцията ни отделиха и всеки журналист заявяваше на едно „гише“ персонални разговори с някои от нас. И така идваше човек и ни питаше „журналист от еди-кой си вестник, след 5 минути, ОК ли е?“ И ти преценяваш – ОК или не, нямам желание да разговарям с тази медия.

Всеки ден имаше срещи, официални вечери, на които общо взето не вечеряш, а разговаряш. Имаше презентации на всички важни приеми, които се организираха по време на фестивала. Бяхме там, бяхме на разположение и нямаше право да се уморим.

Какво означава за Вас всичко това? Какво Ви донесе участието в „Изгряващи звезди“? Каква е вашата равностетка и доколко и как ще се отрази на бъдещите ви творчески планове? Ще Ви видим ли скоро в нов филм?

Тъй като съм човек, чието самочувствие никога не е било високо и самоувереността ми – също,

това събитие и присъствието ми там ми дадоха глътка въздух от самокритичността ми. За миг успях да си кажа „стига, спри се, виж, че го можеш“. Даже моят ментор – Цветана Манева, ми се обади и първият ѝ въпрос бе: „Сега малко поуспокои ли се? Повярва ли си най-накрая?“... Доказах си, че съм достойна да бъда там. Съумях да се съхраня в тези няколко дни, да се държа на ниво, да представя България и киното ни достойно. И да се чувствам на място. Сега вярвам, че мога малко повече от преди. Но все пак нищо не ни е гарантирано, а животът продължава. Това събитие със сигурност ще се отрази на развитието ми, мечтата ми да ра-

ботя извън границите на страната ни е на път да се осъществи. Имах много срещи с агенти. Разбира се, и предложения. Сега остава да съм разумна. Надявам се цялата ситуация, която ни заобикаля в момента, да се успокои скоро и да имаме възможност да практикуваме спокойно и както преди. Ако това се случи скоро, то със сигурност ще ме видите в нов филм. Но сега най-важното е да бъдем разумни и отговорни – качества, които се изразяват в самоизолация и мисъл повече за ближния, отколкото за самите себе си. Да се съхраним здрави – ментално и физически. ■

